

Łódź, 19 lutego 2014 r.

dr Monika Namysłowska

Adiunkt w Katedrze Europejskiego Prawa Gospodarczego

Wydział Prawa i Administracji UŁ

Załącznik nr 2

Autoreferat przedstawiający opis dorobku i osiągnięć naukowych

1. Przebieg kariery akademickiej

Studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego ukończyłam w 2000 r. W tym samym roku rozpoczęłam tam studia doktoranckie, podczas których ukończyłam m.in. studia podyplomowe z prawa konkurencji i ochrony konsumentów na Uniwersytecie Jagiellońskim (2003 r.) oraz Szkołę Prawa Niemieckiego na Uniwersytecie Łódzkim (2001 r.).

W 2004 r. obroniłam rozprawę doktorską poświęconą reklamie wprowadzającej w błąd i reklamie porównawczej. Promotorem tej pracy była dr hab. Maria Królikowska-Olczak, prof. UŁ.

Od października 2004 r. jestem zatrudniona na stanowisku adiunkta w Katedrze Europejskiego Prawa Gospodarczego (wcześniej: Katedrze Prawa Europejskiego) na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego. Od października 2011 r. jestem przedstawicielem nauczycieli akademickich nieposiadających tytułu naukowego lub stopnia naukowego doktora habilitowanego do Rady Wydziału.

2. Prezentacja osiągnięć naukowych i pozostałego dorobku naukowego

2.1. Wprowadzenie

Moim podstawowym obszarem badawczym jest ochrona przed nieuczciwą konkurencją, w szczególności przed nieuczciwymi praktykami handlowymi. Efektem badań w tym zakresie jest monografia poświęcona czarnej liście nieuczciwych praktyk handlowych w prawie Unii Europejskiej, w prawie polskim i niemieckim (zob. pkt 2.2.A) oraz cykl publikacji, który uzupełnia problematykę ujętą w monografii (zob. pkt 2.2.B).

Ponadto, prowadzę badania m.in. nad prawem reklamy, prawem ochrony konsumentów, prawem nowych technologii i wybranymi aspektami prawa Unii Europejskiej (zob. pkt 2.3).

Od uzyskania stopnia doktora jestem autorem lub współautorem 65 publikacji (monografia, 2 komentarze, 11 rozdziałów w pracach zbiorowych, 29 artykułów, 15 glos oraz 7 innych publikacji) w języku polskim, niemieckim oraz angielskim, a także redaktorem pracy zbiorowej i współredaktorem 2 komentarzy (zob. załącznik nr 4 i nr 5).

2.2. Osiągnięcia naukowe, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej

Osiągnięciami naukowymi, które w mojej ocenie spełniają kryteria określone w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. Nr 65, poz. 595 ze zm.), tj. zostały uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora i stanowią znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny naukowej, jest monografia na temat czarnej listy nieuczciwych praktyk handlowych w prawie Unii Europejskiej oraz prawie polskim i niemieckim (pkt A), a także cykl publikacji poświęcony prawnym aspektom zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych (pkt B).

A) Monografia na temat czarnej listy nieuczciwych praktyk handlowych

Monografia pt. *Czarna lista nieuczciwych praktyk handlowych a granice prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji w Unii Europejskiej - analiza prawnoporównawcza*, która ukazała się w 2014 r. w wydawnictwie Wolters Kluwer, jest pierwszym opracowaniem monograficznym w polskiej i zagranicznej literaturze przedmiotu poświęconym wyłącznie problematyce załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE o nieuczciwych praktykach handlowych, zwanego we wszystkich językach Unii Europejskiej czarną listą nieuczciwych praktyk handlowych. Przedmiot badawczy wybrałam ze względu na fakt, że czarna lista jest nie tylko szczególnym, ale i kluczowym instrumentem regulacji będącej podstawą zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych. Państwa członkowskie UE muszą bowiem zakazać *per se* nie tylko każdej z 31 praktyk handlowych przedsiębiorców wobec konsumentów objętych załącznikiem I do dyrektywy 2005/29/WE, lecz również praktyki handlowe z załącznika I są jedynymi praktykami handlowymi, które mogą być uznane za nieuczciwe bez oceny konkretnego przypadku w świetle przepisów art. 5–9 dyrektywy 2005/29/WE. Istotne

problemy powoduje jednak zarówno interpretacja poszczególnych zakazów czarnej listy, jak i jej konsekwencje dla krajowego systemu prawnego. Trudności w stosowaniu czarnej listy podważają zaś jej efektywność, w szczególności – możliwość gwarantowania przez nią wysokiego poziomu ochrony konsumentów.

W monografii analizie poddałam nie tylko załącznik I do dyrektywy 2005/29/WE, lecz również przepisy stanowiące jego implementację do prawa polskiego i niemieckiego. Prawnoporównawcze ujęcie tematu umożliwiło mi badanie granic czarnej listy, a w konsekwencji – prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji w Unii Europejskiej. Punktem wyjścia przeprowadzonych przeze mnie badań jest bowiem założenie, że dyrektywa 2005/29/WE i implementujące ją przepisy krajowe są częścią prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji, nawet jeżeli dotyczą wyłącznie relacji przedsiębiorca – konsument, stanowiąc element prawa ochrony konsumentów. Czarna lista wskazuje zaś wyraźnie na przeszkody w jednolitym stosowaniu prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji w Unii Europejskiej.

Monografia składa się z trzech rozdziałów odpowiadających przedmiotowi pracy.

W rozdziale I dokonałam charakterystyki czarnej listy nieuczciwych praktyk handlowych w prawie UE. Ponieważ przyjmuję, że dyrektywa 2005/29/WE jest kolejnym etapem w rozwoju europejskiego prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji, to jej załącznik I omówiłam na tle historycznym. Bezpośredni wpływ na kształt, zasady i interpretację czarnej listy miały przepisy i orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE dotyczące swobodnego przepływu towarów i swobody świadczenia usług oraz dyrektywy 84/450/EWG o reklamie wprowadzającej w błąd i reklamie porównawczej. W załączniku I ich ślady widoczne są zwłaszcza w rozbudowanej części dotyczącej wprowadzających w błąd praktyk handlowych oraz w modelu przeciętnego konsumenta, wymaganego nie dla zakazów praktyki handlowej nieuczciwej *per se*, które chronią każdego konsumenta, lecz dla stwierdzenia wystąpienia przesłanek zakazu praktyki handlowej.

Ponadto, przedstawiłam zmianę metody harmonizacji prawa krajowego państw członkowskich z harmonizacji minimalnej na harmonizację maksymalną. Podkreśliłam, że model harmonizacji maksymalnej może być krytykowany m.in. ze względu na ograniczanie innowacyjnych rozwiązań państw członkowskich UE, lecz umożliwił wprowadzenie czarnej listy zawierającej jednolity w UE zbiór zakazów nieuczciwych praktyk handlowych i, co najmniej potencjalnie, zwiększył poziom ochrony konsumentów.

Analizie poddałam również rozdzielenie ochrony w relacjach przedsiębiorca – konsument (ang. *business-to-consumer*, w skrócie: B2C) od ochrony w relacjach przedsiębiorca – przedsiębiorca (ang. *business-to-business*, w skrócie: B2B), kwestionując

jego zasadność. Czarna lista nie jest bowiem wykorzystywana w pełni jako instrument do walki z nieuczciwością rynkową, która zachodzi nie tylko w relacjach B2C, ale i B2B. Obecnie zaś, przedsiębiorca stosujący tę samą praktykę handlową wobec przedsiębiorstw i konsumentów musi przestrzegać dwóch standardów ochrony.

W rozdziale I ukazałam załącznik I do dyrektywy 2005/29/WE jako wyjątkowy instrument prawny, szczególnie intensywnie realizujący cel dyrektywy w postaci zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych przez ustanowienie niewzruszalnego domniemania nieuczciwości. Powodem wprowadzenia czarnej listy nieuczciwych praktyk handlowych przedsiębiorców wobec konsumentów była zaś przede wszystkim chęć zwiększenia pewności prawnej wraz z zapewnieniem jednolitych zasad w poszczególnych państwach członkowskich UE. Tym samym, czarna lista miała prowadzić do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumentów. Jednocześnie, choć pośrednio, chronieni są konkurenci przedsiębiorców działających nieuczciwie.

Czarna lista stanowi jedną z trzech grup przepisów dyrektywy 2005/29/WE, obok klauzuli generalnej wprowadzającej zakaz nieuczciwych praktyk handlowych oraz przepisów szczegółowych zakazujących wprowadzających w błąd i agresywnych praktyk handlowych. Mimo że każdy z 31 zakazów czarnej listy mógłby teoretycznie zostać zakazany przez przepisy szczegółowe bądź dzięki klauzuli generalnej, czyniąc załącznik I zbędnym, to czarna lista ma stanowić gwarancję zakazu w każdym państwie członkowskim UE określonych praktyk handlowych.

Zakazy *per se* wymagają spełnienia przez czarną listę określonych cech. Czarny charakter listy zapewnia nakaz bezwzględności zakazów, dzięki czemu ocena nieuczciwego charakteru praktyki handlowej zakazanej załącznikiem I nie jest możliwa, ale i nie jest konieczna. Ponadto, czarna lista musi być stosowana w pierwszej kolejności, przed przepisami szczegółowymi i klauzulą generalną. Dzięki jednolitemu obowiązywaniu czarnej listy, w każdym państwie członkowskim UE zakazane w każdych okolicznościach są te same praktyki handlowe, co jednak nie gwarantuje jednolitego stosowania załącznika I ze względu na prawdopodobieństwo niejednolitej interpretacji poszczególnych zakazów. Czarna lista ma także charakter zamknięty, czyli państwo członkowskie musi zakazać wszystkie z 31 praktyk handlowych nią objętych, ale i wyłącznie te. Mimo że zamknięty charakter czarnej listy zapewnia jej stabilność, to zmniejsza jej skuteczność przez ograniczony katalog praktyk handlowych, przed którymi konsumenci są chronieni za pomocą zakazów *per se*. W monografii dowodzę, że realizacja zamkniętego charakteru czarnej listy jest najtrudniejszym aspektem załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE i świadczy o niebagatelnej

ingerencji prawa UE w prawo krajowe. Nastąpiła bowiem centralizacja tworzenia prawa materialnego w zakresie zawsze nieuczciwych praktyk handlowych B2C, czyli krajowy system prawny nie może zawierać zakazów w każdych okolicznościach praktyk handlowych innych niż objęte załącznikiem I.

Prawodawca krajowy może natomiast zdecydować o regułach dochodzenia roszczeń przy naruszeniu czarnej listy. Pozostawienie państwom członkowskim wyboru sposobu dochodzenia roszczeń i sankcji powoduje, że rozbieżności w skutkach załącznika I mogą być znaczne, a nieskuteczne przepisy krajowe mogą być elementem podważającym jego efektywność.

W monografii dokonałam również analizy zasady, że załącznik I do dyrektywy 2005/29/WE może zostać zmieniony wyłącznie przez zmianę samej dyrektywy. Przyjęta metoda zmiany czarnej listy pełni funkcję stabilizującą stan prawny, co może mieć pozytywny wpływ na ochronę konsumentów, lecz jednocześnie uniemożliwia państwom członkowskim zapewnienie wyższego standardu ochrony za pomocą zakazów *per se* innych niż w załączniku I do dyrektywy 2005/29/WE.

Rozdział II poświęciłam analizie polskiej i niemieckiej listy praktyk handlowych nieuczciwych w każdych okolicznościach. Sukces dyrektywy 2005/29/WE zależy bowiem nie tylko od niej samej, ale od jej implementacji, interpretacji i stosowania w państwach członkowskich. Wybór prawa polskiego i niemieckiego został natomiast podyktowany podobieństwami i różnicami między nimi, które umożliwiły kompleksową analizę wpływu załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE na krajowe systemy prawne.

Krajowe czarne listy przedstawiłam z uwzględnieniem ewolucji polskiego i niemieckiego prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji, którego są częścią, ze szczególnym uwzględnieniem jego europeizacji. Zarówno w Polsce, jak i w Niemczech rozwiązania z zakresu prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji pozostawały bowiem i nadal pozostają pod silnym wpływem kolejnych regulacji UE. Oba systemy zwalczania nieuczciwej konkurencji powiązane są historycznie, ponieważ przepisy polskie były pierwotnie wzorowane na rozwiązaniach niemieckich. Nie sposób jednak pominąć nieprzerwanego i intensywnego stosowania prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji od 1896 r. w Niemczech, co nie miało miejsca w Polsce, gdzie funkcjonowanie gospodarki centralnie planowanej wykluczało znaczenie tej dziedziny prawa. Przed implementacją dyrektywy 2005/29/WE relacje B2C i B2B były natomiast chronione i w Polsce, i w Niemczech za pomocą jednej ustawy, która w obu państwach miała zbliżoną konstrukcję, opartą na klauzuli generalnej określającej nieuczciwość jako sprzeczność

z dobrymi obyczajami. Mimo zbliżonych systemów prawnych, dyrektywa 2005/29/WE wraz z jej załącznikiem I została odmiennie implementowana w obu państwach. Co prawda, systematyka obecnych ustaw jest podobna i nawiązuje do modelu dyrektywy 2005/29/WE przez zwalczanie nieuczciwości rynkowej w relacjach B2C za pomocą klauzuli generalnej, przepisów szczegółowych oraz czarnej listy. Jednak w Polsce implementacja dyrektywy 2005/29/WE nastąpiła w formie nowej ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Praktyki B2C zostały tym samym wyłączone z zakresu dotychczasowej ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Natomiast w Niemczech załącznik I został implementowany do istniejącej ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, obejmującej zarówno relacje B2C, jak i B2B. Mimo tego, niemiecka czarna lista, tak jak i załącznik I do dyrektywy 2005/29/WE, dotyczy wyłącznie relacji B2C. Jednolitość niemieckiej regulacji ma więc charakter wyłącznie formalny.

Polska czarna lista, znajdująca się w ustawie implementującej dyrektywę 2005/29/WE, wykazuje trzy podstawowe różnice w stosunku do pierwowzoru europejskiego: czarna lista nie jest załącznikiem, lecz została włączona do głównego tekstu ustawy, polska czarna lista powstaje przez połączenie dwóch odrębnych przepisów, a jej specyficzny charakter nie został przybliżony w żadnym przepisie ustawy. Również niemiecka czarna lista, mimo że przyjęła formę załącznika, różni się istotnie od załącznika I: obejmuje wyłącznie 30 zakazów *per se* – jedna praktyka jest zaś zakazana przez przepis szczegółowy ustawy, wprowadzający w błąd lub agresywny charakter praktyki nie wynika z ich formalnego wyróżnienia, lecz wyłącznie z uzasadnienia projektu ustawy, a kolejność zakazów z niemieckiej czarnej listy jest inna niż w załączniku I do dyrektywy 2005/29/WE, co spowodowane jest błędnym uznaniem jednej z praktyk handlowych jako wprowadzającej w błąd, a nie agresywnej. Różnice powstałe w wyniku transpozycji załącznika I zmniejszają zaś jej skuteczność w realizacji celów, zwłaszcza zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów.

W rozdziale II scharakteryzowałam też oraz porównałam polską i niemiecką czarną listę, za punkt wyjścia przyjmując załącznik I do dyrektywy 2005/29/WE i uwzględniając odrębności czarnej listy w stosunku do pozostałych przepisów krajowych zwalczających nieuczciwe praktyki handlowe. Mimo wskazanych powyżej różnic powstałych w wyniku implementacji, obie czarne listy generalnie przejmują zasady załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE, czyli bezwzględny charakter zakazów, jednolite i nadrzędne stosowanie oraz zamknięty charakter czarnej listy. W przypadku obu systemów prawnych TS stwierdził jednak nieprawidłowe zastosowanie zamkniętego charakteru czarnej listy, przy czym polska

regulacja uznana za sprzeczną z dyrektywą 2005/29/WE nie była przepisem ustawy implementującej dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych.

Ustawodawca polski i niemiecki ustanowił różniące się istotnie zasady proceduralne, m.in. w zakresie dochodzenia roszczeń w przypadku naruszenia czarnej listy. Obie ustawy implementujące dyrektywę 2005/29/WE wprowadzają reguły odpowiedzialności cywilnej i karnej. Natomiast odmienne podmioty mają prawo skargi, co ma bezpośredni wpływ na stosowanie i efektywność czarnej listy, zmniejszając ją istotnie w przypadku przyznania legitymacji czynnej konsumentowi polskiemu. Niestosowanie czarnej listy nie może zapewniać osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumentów.

Na podstawie przeprowadzonych badań uznałam, że i w Polsce, i w Niemczech transpozycja załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE nie odbyła się w sposób prawidłowy, wobec czego zmiany w krajowych systemach prawnych są niezbędne. Najbardziej oczywista potrzeba korekty wynika z wyroków Trybunału Sprawiedliwości UE, który za spreczny z dyrektywą 2005/29/WE uznał zarówno przepis prawa polskiego, jak i niemieckiego jako wprowadzający niewystępujący na czarnej liście zakaz praktyki handlowej nieuczciwej w każdych okolicznościach. W Polsce sporny przepis został już uchylony przy okazji nowelizacji odpowiedniej ustawy. Natomiast w Niemczech dokonuje się wyłącznie wykładni zgodnej z dyrektywą o nieuczciwych praktykach handlowych. Nie są to jednak jedyne przepisy budzące zastrzeżenia w obu systemach prawnych, co przybliżyłam w monografii. Ponadto, za zasadną uznałabym również poprawę struktury polskiej i niemieckiej czarnej listy, które wykazują zbyt wiele różnic w stosunku do załącznika I. Uważam bowiem, że krajowe listy zakazów *per se* powinny być kopią załącznika I, ponieważ wszelkie próby jego udoskonalenia lub dostosowania czarnej listy do specyfiki krajowego systemu prawnego kończą się niepowodzeniem. Zmiana krajowych czarnych list w kierunku ich zbliżenia do załącznika I nie jest jednak celem samym w sobie. W obu porządkach prawnych istnieje bowiem obecnie ryzyko nieprawidłowego stosowania czarnej listy i tym samym niewykorzystania w pełni jej możliwości.

Analiza poszczególnych zakazów objętych czarną listą nieuczciwych praktyk handlowych przedsiębiorców wobec konsumentów stanowi przedmiot rozdziału III. Przeprowadzone w nim badania udowodniły, że ograniczenia skuteczności załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE powstają nie tylko przez wybór instrumentu prawnego w postaci czarnej listy, trudne zasady jej stosowania, nieprawidłową transpozycję oraz skomplikowane skutki dla krajowych systemów prawnych. Interpretacja zakazów załącznika I, a także przepisów implementujących go do prawa polskiego i niemieckiego wskazują, że zamiary

prawodawcy unijnego doznają bowiem dodatkowych ograniczeń przez sformułowania poszczególnych zakazów *per se*.

Badania objęte rozdziałem III doprowadziły mnie do wniosku, że czarna lista miała mieć charakter wyjątkowy, lecz jej potencjał nie został wykorzystany. Zarówno załącznik I do dyrektywy 2005/29/WE, jak i w konsekwencji krajowe czarne listy, obejmują praktyki handlowe B2C z różnych powodów nieistotne, które niekoniecznie byłyby zakazane na podstawie przepisów szczegółowych lub klauzuli generalnej. Wskazałam, opierając się na internetowej bazie danych, że blisko 1/3 zakazów nie jest stosowana w żadnym z państw członkowskich. Sformułowanie zakazów *per se* generalnie odzwierciedla zasady załącznika I, zwłaszcza w zakresie podmiotowym czy obejmowania relacji przed, w trakcie i po zawarciu umowy. Wyodrębnienie na czarnej liście wyłącznie praktyk wprowadzających w błąd i praktyk agresywnych jest jednak kontrowersyjne, tak jak i dyskusyjne jest przyporządkowanie praktyk handlowych do jednej z tych grup, co nie podważa obowiązku zastosowania danego zakazu zgodnie z klasyfikacją dokonaną przez dyrektywę. Interpretacja zakazów *per se* jest złożona ze względu na użycie nieprecyzyjnych i niejasnych sformułowań, krzyżowania się zakresów przepisów czarnej listy, podobnie jak zakresu załącznika I i innych regulacji unijnych oraz różniące się wersje językowe. Trudności przenosi na grunt krajowy implementacja załącznika I, choć dodatkowe problemy są tworzone też przez same państwa członkowskie UE. Część ze słabości czarnej listy wynika z ograniczeń samego prawa, lecz wobec czarnej listy, jako szczególnego instrumentu prawnego ze względu na formę, zasady i treść, wymagania są stawiane wyżej niż wobec tradycyjnych instrumentów prawnych. Ponadto, zakazy w każdych okolicznościach są częściowo iluzoryczne. Mimo że nieuczciwość takich praktyk handlowych jest domniemana, to trudno zawsze abstrahować od postrzegania praktyki handlowej przez przeciętnego konsumenta. Słabość użytego języka wraz z koniecznością spełnienia każdej z wymaganych przesłanek przenosi się na słabość przepisów. Krajowe czarne listy nie mogą więc w pełni skutecznie realizować celu w postaci zapewniania wysokiego poziomu ochrony konsumentów nie tylko ze względu na słabości samego załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE, ale również z powodu niedoskonałej implementacji i stosowania. Należy wobec tego oczekiwać znacznych rozbieżności w interpretacji zakazów *per se* nie tylko między różnymi państwami członkowskimi, ale również między sądami lub organami jednego tylko państwa członkowskiego. Tym samym, oceniana praktyka handlowa może być zakazana lub dozwolona, a dla podmiotów stosujących prawo prostsze może się okazać stosowanie pozostałych przepisów szczegółowych, czy nawet klauzuli generalnej.

W monografii postuluję zwiększanie efektywności czarnej listy, a tym samym – ochrony konsumenta przed nieuczciwymi praktykami handlowymi, za pomocą działań na płaszczyźnie unijnej oraz krajowej.

Na płaszczyźnie unijnej podstawową pomocą zwiększającą jednolitość stosowania czarnej listy jest jej wykładnia dokonywana przez Trybunał Sprawiedliwości UE, która ma jednak charakter okazjonalny i dotyczący wyłącznie pojedynczych zagadnień. Działania Komisji występują w wielu postaciach, lecz każda z nich powinna zostać ulepszona. W wytycznych w sprawie wdrożenia/wykonania dyrektywy 2005/29/WE Komisja przedstawia drobiazgową interpretację przepisów załącznika I, lecz czyni to wyłącznie wobec 4 zakazów *per se*. Internetowa baza danych może zaś stać się kluczowym narzędziem zapewniającym jednolite stosowanie czarnej listy, o ile będzie aktualna i pozbawiona błędów. Jednolitość czarnych list zapewnia też monitorowanie działań państw członkowskich i podejmowane kroki w przypadku stwierdzonych uchybień, np. w formie procedury EU Pilot oraz skargi na państwo członkowskie. Wielu ważnych przykładów dostarcza sprawozdanie Komisji ze stosowania dyrektywy 2005/29/WE, mimo bezkrytycznego stanowiska Komisji i związanych wniosków. Ponadto, możliwa byłaby modyfikacja załącznika I, jednak wymóg zmiany załącznika I przez zmianę samej dyrektywy 2005/29/WE powoduje, że nowelizacje nie będą przeprowadzane często lub wręcz w ogóle.

Na gruncie krajowym niezbędne jest stałe podnoszenie jakości orzecznictwa opartego na czarnej liście, prowadzące do poprawnego stosowania zasad czarnej listy oraz prawidłowej i jednolitej wykładni poszczególnych zakazów *per se*. Równie ważne jest częste korzystanie z krajowych czarnych list, co może być osiągnięte np. przez akcje edukacyjne, ale i ewentualną korektę podmiotów upoważnionych do dochodzących roszczeń. Również modyfikacja krajowych czarnych list, zbliżająca je do pierwowzoru unijnego, mogłaby być podstawą dla jednolitego stosowania czarnej listy.

We wnioskach końcowych monografii dokonałam oceny załącznika I dyrektywy 2005/29/WE oraz przepisów implementujących go do prawa polskiego i niemieckiego. Przedstawiłam również możliwości stworzenia i granice stosowania europejskiego prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji, obejmującego zarówno regulacje chroniące przed nieuczciwością praktyk handlowych przedsiębiorców wobec konsumentów, jak i przepisy dotyczące ochrony przed nieuczciwymi działaniami przedsiębiorców wobec przedsiębiorców.

Uznałam, że nie jest możliwa jednoznaczna ocena czarnej listy nieuczciwych praktyk handlowych przedsiębiorców wobec konsumentów. Granice czarnej listy tworzą na płaszczyźnie unijnej i krajowej jej zasady, przepisy, technika legislacyjna, system prawa,

doktryna, rozumowanie sądów, ale i języki, zwyczaje, różne tradycje prawa. Część przeszkód związana jest z regulowaną gałęzią prawa, a część z nich stworzyła czarna lista. Załącznik I cechuje pewien stopień eksperymentalności i umowności. Czarna lista jest też zawodna ze względu na stosunkowo proste omijanie zakazów *per se*. Załącznik I do dyrektywy 2005/29/WE zakazuje jednak wielu ważnych nieuczciwych praktyk handlowych. W przypadku 31 praktyk handlowych nie trzeba przewidywać, jak zachowa się przeciętny konsument. Istotny jest również prewencyjny charakter czarnej listy. Mimo że przydatność czarnej listy została przeceniona, to biorąc pod uwagę pozytywne jej aspekty uznałam, że rezygnacja z czarnej listy nie byłaby zasadna.

Identyfikacja barier czarnej listy dostarcza, moim zdaniem, wielu argumentów w dyskusji na temat granic obecnego i przyszłego europejskiego prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji. Analiza czarnej listy prowadzi do wniosku, że granice europejskiego prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji powstają na płaszczyźnie unijnej, krajowej oraz wynikają ze specyfiki tej dziedziny prawa. Bariery oznaczają zaś, że regulacja prawna nie może realizować stawianych przed nią celów. Przedstawiona analiza nabiera dodatkowego znaczenia w świetle planów legislacyjnych Komisji w obszarze nieuczciwych praktyk handlowych B2B. Prace toczą się głównie w obszarze wertykalnych praktyk handlowych B2B, a rozpoczęła je Zielona Księga w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw produktów spożywczych i niespożywczych między przedsiębiorstwami ze stycznia 2013 r. Natomiast Komunikat Komisji w sprawie przeglądu dyrektywy 2006/114/WE z listopada 2012 r. wskazuje na potrzebę jej rewizji. Co istotne, z Komunikatu wynika, że Komisja planuje zastosować czarną listą również dla regulacji relacji horyzontalnych B2B, co najmniej w zakresie reklamy wprowadzającej w błąd.

Europejskie prawo zwalczania nieuczciwej konkurencji może więc wyodrębnić się jako kompletna i autonomiczna dziedzina prawa. Trudno obecnie przewidzieć jego zakres i stwierdzić, czy obecne bariery zostaną zniesione lub czy wprowadzonych zostanie wiele nowych. Możliwe jest, że w aktach prawnych pojęcie „europejskie prawo zwalczania nieuczciwej konkurencji” nie pojawi się. Pojawi się natomiast z pewnością kolejna czarna lista.

B) Cykl publikacji na temat zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych

Cykl publikacji na temat prawnych aspektów zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych, za którego część otrzymałam w 2010 r. nagrodę Rektora UŁ, składa się z 17

publikacji w języku polskim (12 publikacji), niemieckim (2 publikacje) oraz angielskim (3 publikacje) poświęconych dyrektywie 2005/29/WE o nieuczciwych praktykach handlowych, a także przepisom ją implementującym do prawa polskiego i niemieckiego. Opracowania objęte cyklem publikacji nie tylko uzupełniają rozważania objęte monografią, ale i istotnie rozszerzają zakres problematyki badawczej.

Analizę problematyki zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych rozpoczęłam na etapie projektu dyrektywy (*Projekt reformy prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji państw członkowskich Unii Europejskiej – zagadnienia materialnoprawne*, Monitor Prawniczy 2004, nr 3, s. 127–132). Artykułu tego nie obejmuję jednak cyklem publikacji, ponieważ ukazał się przed uzyskaniem przeze mnie stopnia doktora.

Po uchwaleniu dyrektywy 2005/29/WE przedstawiłam jej założenia w dwóch publikacjach (*Zwalczanie nieuczciwych praktyk handlowych na podstawie dyrektywy 2005/29/WE - cz. I*, Przegląd Prawa Handlowego 2007, nr 2, s. 34–38 oraz *Zwalczanie nieuczciwych praktyk handlowych na podstawie dyrektywy 2005/29/WE - cz. II*, Przegląd Prawa Handlowego 2007, nr 3, s. 32–39).

Następnie przybliżyłam problematykę ustawy implementującej w Polsce dyrektywę 2005/29/WE, czyli ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (*Nowa ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym*, Monitor Prawniczy 2007, nr 23, s. 1287–1292). Uznałam uchwalenie ustawy za wydarzenie przełomowe dla polskiego systemu prawnego, który wcześniej regulował zwalczanie nieuczciwej konkurencji jednym aktem prawnym. Podobnie wypowiedziałam się w krótkiej publikacji *Ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym: niewykorzystana szansa*, Rzeczpospolita z dn. 3.7.2007 r., s. C7.

W dalszej kolejności rozpoczęłam badania nad załącznikiem I do dyrektywy 2005/29/WE (*Znaczenie czarnej listy nieuczciwych praktyk handlowych – uwagi na tle orzecznictwa TS*, Europejski Przegląd Sądowy 2010, nr 8, s. 29–35; *Trifft die Schwarze Liste der unlauteren Geschäftspraktiken ins Schwarze? Bewertung im Lichte der EuGH-Rechtsprechung*, Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht. Internationaler Teil 2010, nr 12, s. 1033–1039), koncentrując się na analizie wyroków Trybunału Sprawiedliwości, które wskazały konsekwencje zamkniętego charakteru czarnej listy (*Glosa do wyroku TS z dnia 23 kwietnia 2009 r., C-261/07 i C-299/07 VTB i Galatea*, LEX/el. 2010; *Glosa do wyroku TS z dnia 14 stycznia 2010 r., C-304/08 Plus Warenhandels-gesellschaft*, LEX/el. 2010; *Glosa do wyroku TS z dnia 14 stycznia 2010 r., C-522/08 Telekomunikacja Polska*, LEX/el. 2010; *Granice krajowych regulacji prawnych dotyczących zwalczania nieuczciwych praktyk*

handlowych - glosa do wyroku TS z 9.11.2010 r. w sprawie C-540/08 Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag i do postanowienia TS z 30.06.2011 r. w sprawie C-288/10 Wamo, Europejski Przegląd Sądowy 2011, nr 11, s. 43–49).

Analizowałam również pierwszy wyrok Trybunału Sprawiedliwości poświęcony nie skutkom istnienia załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE, lecz interpretacji jednego z zakazów objętych załącznikiem I (*Kiedy przyznanie nagrody jest nieuczciwą praktyką handlową? - glosa do wyroku TS z 18.10.2012 r. w sprawie C-428/11 Purely Creative i in., Europejski Przegląd Sądowy 2013, nr 1, s. 42–48*). W poświęconej temu wyrokowi publikacji w języku niemieckim [*Der Preis ist heiß. Urteil des Gerichtshofs der Europäischen Union vom 18.10.2012 in der Rs C-428/11 (Purely Creative ua/Office of Fair Trading)*, euvr (Zeitschrift für Europäisches Unternehmens- und Verbraucherrecht) 2013, nr 2, s. 97–101] skoncentrowałam się na wnioskach płynących z orzeczenia dla niemieckiego systemu prawnego.

W rozdziale monografii *The European Unfair Commercial Practices Directive Impact, Enforcement Strategies and National Legal Systems* (red. W. Van Boom, A. Garde, O. Akseli), która ukaże się w wydawnictwie Ashgate w drugiej połowie 2014 r., dokonuję kompleksowej oceny załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE (*The Black List of Unfair Commercial Practices – the Black Sheep, Red Herring or White Elephant of the Unfair Commercial Practices Directive?*).

Na szczególną uwagę zasługuje, według mnie, artykuł *To B2C or not to B2C. Some Reflections on the Regulation of Unfair Commercial Practices from a Polish Perspective* (Journal of Consumer Policy 2013, nr 3, s. 329–342), w którym, opierając się na polskiej implementacji dyrektywy 2005/29/WE, która może zostać uznana za błędną, krytykuję podział regulacji zwalczających nieuczciwe praktyki handlowe na obejmujące wyłącznie relacje przedsiębiorca – konsument oraz dotyczące tylko stosunków przedsiębiorca – przedsiębiorca.

Problemom związanym z jednolitym stosowaniem prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji poświęciłam publikację *Europejskie prawo zwalczania nieuczciwej konkurencji - od różnorodności do jedności?* (w:) C. Mik (red.), *Unia Europejska: Zjednoczeni w różnorodności* (Warszawa 2012, s. 347–365). W publikacji tej prezentuję tezę, że ostateczną przeszkodą w całkowitej jednolitości europejskiego prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji może być interpretacja pojęcia „nieuczciwość”.

W najnowszym tekście analizuję pierwsze sprawozdanie Komisji na temat stosowania dyrektywy 2005/29/WE (*Stosowanie dyrektywy 2005/29/WE o nieuczciwych praktykach*

handlowych w świetle pierwszego sprawozdania Komisji, Europejski Przegląd Sądowy 2014, nr 2, s. 26–31). Mimo że sprawozdanie oceniam jako istotne źródło wiedzy w zakresie przykładów zastosowania dyrektywy 2005/29/WE do konkretnych stanów faktycznych, to poddaję je również krytyce ze względu na zawarte w nim nieścisłości oraz bezkrytyczne stanowisko Komisji, prowadzące do niewielkiej ilości planowanych działań mających na celu poprawę zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych.

Ponadto, w lutym rozpocznie funkcjonowanie afiliowany przy INP PAN portal internetowy w języku angielskim poświęcony polskiemu prawu prywatnemu (polishprivatelaw.pl). W dziale dotyczącym prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji, którego jestem redaktorem naukowym, ukaże się moje opracowanie *Protection against unfair competition in Poland*.

Problematykę zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych, czy też szerzej – zwalczania nieuczciwej konkurencji, podejmuję również w publikacjach, które zakwalifikowałam nie do wskazanego cyklu publikacji, lecz jako należące do prezentowanego poniżej dorobku naukowego w zakresie prawa reklamy [np. *Fair B2C Advertising in the Telecommunications and Banking Sector in Poland - Mission: Impossible?* (w:) T. Tóth (red.), *Unfair Commercial Practices. The long road to harmonized law enforcement*, Pázmány Press 2014, planowana data publikacji – luty 2014 r.], prawa ochrony konsumentów [np. *Polska wobec zmiany standardu harmonizacji prawa ochrony konsumentów* (w:) S. Biernat, S. Dudzik (red.), *Doświadczenia prawne pierwszych lat członkostwa Polski w Unii Europejskiej*, Wolters Kluwer 2011, s. 373–390] oraz prawa nowych technologii [np. *Komentarz do art. 10 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną* (w:) M. Namysłowska, D. Lubasz (red.), *Świadczenie usług drogą elektroniczną i dostęp warunkowy. Komentarz do ustaw*, LexisNexis 2011, s. 166–186].

2.3. Pozostały dorobek naukowy

W ramach pozostałego dorobku naukowego chciałabym wskazać przede wszystkim badania prowadzone nad prawem reklamy. Badania te zostały zwieńczone redakcją naukową monografii *Reklama. Aspekty prawne* (Wolters Kluwer 2012, liczba stron: 853), w której ukazał się rozdział mojego autorstwa (*Wpływ Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na zwalczanie nieuczciwej reklamy*, s. 793–814) i współautorstwa [*Zwalczanie nieuczciwej reklamy ukrytej w prawie polskim i niemieckim*, s. 217–254 (współautor K. Sztobryn)].

W zakresie prawa reklamy prowadziłam również badania nad problematyką reklamy porównawczej [*Reklama porównawcza w świetle najnowszej orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości* (w:) M. Królikowska-Olczak (red.), *Studia z gospodarczego prawa Unii Europejskiej*, Zakamycze 2004, s. 85–105; *Reklama porównawcza w orzecznictwie ETS*, Europejski Przegląd Sądowy 2008, nr 1, s. 32–39; *Kolizyjnoprawne aspekty używania znaku towarowego konkurenta w reklamie porównawczej*, Przegląd Prawa Handlowego 2008, nr 10, s. 13–20; *Glosa do wyroku TS z dnia 12 czerwca 2008 r. w sprawie C-533/06 O2 Holdings & O2*, LEX/el. 2009; *Glosa do wyroku TS z dnia 19 września 2006 r. w sprawie C-356/04 Lidl Belgium*, LEX/el. 2009; *Glosa do wyroków TS z dnia z dnia 25 października 2001 r. w sprawie C-112/99 Toshiba Europe i wyroku TS z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie C-59/05 Siemens*, LEX/el. 2009; *Glosa do wyroku TS z dnia 19 kwietnia 2007 r., C-381/05 De Landtsheer*, LEX/el. 2009; *Glosa do wyroku TS z dnia 18 czerwca 2009 r., C-487/07 L'Oréal SA*, LEX/el. 2009], zwalczaniem reklamy wprowadzającej w błąd [*Reklama wprowadzająca w błąd w prawie wspólnotowym – uwagi de lege lata i de lege ferenda* (w:) Królikowska-Olczak M. (red.), *Prawo europejskie w systemie polskiej gospodarki*, Difin 2005, s. 72–86; *Glosa do wyroku SN z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 358/02*, LEX/el. 2010] oraz nad regulacją reklamy ukrytej i lokowania produktu [*Ukryta reklama po implementacji dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych*, Państwo i Prawo 2008, nr 11, s. 52–65 (współautor K. Sztobryn); *Lokowanie produktu w prawie wspólnotowym – dozwolone czy zakazane?*, Przegląd Prawa Handlowego 2009, nr 6, , s. 41–47 (współautor K. Sztobryn); *Glosa do wyroku TS z dnia 9 czerwca 2011 r., C-52/10 Eleftheri tileorasi i Konstantinos Giannikos*, LEX/el. 2012 (współautor K. Sztobryn)].

W najnowszej publikacji z zakresu prawa reklamy prezentuję wyniki badań prowadzonych nad reklamami w sektorze telekomunikacyjnym i bankowym pod kątem ich nieuczciwości [*Fair B2C Advertising in the Telecommunications and Banking Sector in Poland - Mission: Impossible?* (w:) T. Tóth (red.), *Unfair Commercial Practices. The long road to harmonized law enforcement*, Pázmány Press 2014, planowana data publikacji – luty 2014 r.].

Zajmuję się również prawem ochrony konsumentów w zakresie wykraczającym poza prawo zwalczania nieuczciwej konkurencji. Analizie poddałam proces legislacyjny prowadzący do wydania dyrektywy 2011/83/UE o prawach konsumentów [*Die Zukunft des europäischen Verbraucherrechts. Einige Anmerkungen im Lichte des Grünbuchs zur Überprüfung des gemeinschaftlichen Verbraucheraquis und der Stellungnahmen der deutschen und polnischen Regierung* (w:) Z. Weigt, A. Warda (red.)

Nachwuchswissenschaftler präsentieren ihre Forschung, Łódź 2009, s. 191–202; *Ewolucja ochrony konsumentów w świetle projektu dyrektywy o prawach konsumentów*, Przegląd Prawa Handlowego 2009, nr 10, s. 8–14]. W publikacji *Polska wobec zmiany standardu harmonizacji prawa ochrony konsumentów* [(w:) S. Biernat, S. Dudzik (red.), *Doświadczenia prawne pierwszych lat członkostwa Polski w Unii Europejskiej*, Wolters Kluwer 2011, s. 373–390] przybliżyłam metody transpozycji dyrektyw z zakresu prawa ochrony konsumentów opartych na harmonizacji minimalnej oraz maksymalnej w Polsce. Ewolucji prawa konsumenckiego poświęciłam tekst *Europejskie prawo konsumenckie – zawsze i wszędzie?* [(w:) M.B. Król, *Wzmocnienie roli obywateli. Polityka Unii Europejskiej dotycząca ochrony konsumentów*, Fundacja dla Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2012, s. 21–32]. Opracowałam również hasła poświęcone ochronie konsumentów, które ukażą się w Wielkiej Encyklopedii Prawa, tomie: *Prawo Unii Europejskiej* pod red. Z. Brodeckiego (hasła: *Konsumentów ochrona*, *Nieuczciwe praktyki handlowe przedsiębiorstw wobec konsumentów*, Fundacja „Ubi societas, ibi ius”, planowana data publikacji – jesień 2014 r.).

Badania naukowe prowadzę również nad prawem nowych technologii. Jestem współredaktorem 2 komentarzy na temat ustawy o świadczenie usług drogą elektroniczną i ustawy o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym oraz ustawy o ochronie baz danych [*Świadczenie usług drogą elektroniczną i dostęp warunkowy. Komentarz do ustaw*, LexisNexis 2011, liczba stron: 406 (współredaktor D. Lubasz); *Ustawa o ochronie baz danych. Komentarz*, LexisNexis 2013, liczba stron: 195 (współredaktor D. Lubasz)], w których jestem autorem lub współautorem komentarza do poszczególnych przepisów [*Komentarz do art. 2 pkt 2, art. 4, art. 9, art. 10, art. 26 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną* (w:) M. Namysłowska, D. Lubasz (red.), *Świadczenie usług drogą elektroniczną i dostęp warunkowy. Komentarz do ustaw*, LexisNexis 2011, s. 39–50, 98–105, 145–186, 318–323; *Komentarz do art. 2 pkt 5, art. 2 pkt 7, art. 10 ustawy o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym* (w:) M. Namysłowska, D. Lubasz (red.), *Świadczenie usług drogą elektroniczną i dostęp warunkowy. Komentarz do ustaw*, LexisNexis 2011, s. 349–351, 356–360, 385–388; *Komentarz do art. 2 i art. 6 ustawy o ochronie baz danych* (w:) M. Namysłowska, D. Lubasz, *Ustawa o ochronie baz danych. Komentarz*, LexisNexis 2013, s. 20–63, s. 85–99 (współautor D. Lubasz)]. Przygotowałam również opracowanie *Prawo właściwe dla zobowiązań umownych w Internecie na płaszczyźnie wspólnotowej i polskiej* [Studia Prawno-Europejskie, t. VIII, Łódź 2007, s. 164–181 (współautor D. Lubasz)] oraz publikację *Some Comments on the Rejection of the “Software*

Patent” Draft Directive [IPR Bulletin 2006, nr 25, s. 5–6]. Prawem nowych technologii zajmuję się również w kontekście prawa konkurencji [*Zakaz wiązania technologicznego z art. 82 TWE w świetle wyroku w sprawie Microsoft* (w:) M. Kępiński (red. naukowa) *Zarys prawa własności intelektualnej. Tom II*, K. Klafkowska-Waśniowska, J. Kępiński, R. Sikorski (red.) *Własność intelektualna a konkurencja*, C.H. Beck 2010, s. 35–58 (współautor K. Klafkowska-Waśniowska); *Glosa do wyroku SPI z dnia 17 września 2007 r., T-201/04 Microsoft*, LEX/el. 2010 (współautor K. Klafkowska-Waśniowska)].

Moje badania naukowe dotyczą również wybranych aspektów prawa Unii Europejskiej. W Europejskim Przeglądzie Sądowym publikuję coroczne przeglądy orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w zakresie swobodnego przepływu towarów, w których analizuję ewolucję linii orzeczniczej (7 opublikowanych przeglądów). Zajmowałam się także m.in. prawną regulacją oznaczeń pochodzenia [*Przyszłość ochrony oznaczeń pochodzenia w Unii Europejskiej*, Przegląd Prawa Handlowego 2010, nr 3 (współautor A. Wróbel), s. 17–23] oraz relacją między prawem UE a prawem krajowym [*Prawo UE o uboju zwierząt i jego polska implementacja: kolizje interesów i ich rozwiązywanie (cz. I)*, Europejski Przegląd Sądowy 2013, nr 11, s. 13–18 (współautorzy: E. Łętowska, M. Grochowski, A. Wiewiórowska-Domagalska); *Prawo UE o uboju zwierząt i jego polska implementacja: kolizje interesów i ich rozwiązywanie (cz. I)*, Europejski Przegląd Sądowy 2013, nr 12, s. 4–9 (współautorzy: E. Łętowska, M. Grochowski, A. Wiewiórowska-Domagalska)].

Lista moich publikacji znajduje się w załączniku nr 4 (wykaz publikacji w języku polskim) i załączniku nr 5 (wykaz publikacji w języku angielskim).

3. Istotna aktywność naukowa

Jako istotną aktywność naukową, wymaganą dla celów dopuszczenia do postępowania habilitacyjnego przez art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. Nr 65, poz. 595 ze zm.), chciałabym wskazać udział w projektach badawczych (pkt 3.1), wygłoszone referaty na międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych (pkt 3.2) oraz pełnienie funkcji recenzenta w czasopismach naukowych (pkt 3.3).

3.1. Udział w projektach badawczych

Od 2 grudnia 2011 r. jestem kierownikiem i jedynym wykonawcą projektu badawczego finansowanego przez NCN w ramach programu OPUS 1 pt. *Czarna lista nieuczciwych praktyk handlowych a granice prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji w Unii Europejskiej – analiza prawnoporównawcza* (nr projektu: 2011/01/B/HS5/00509). Projekt trwa do 1 czerwca 2014 r.

Od marca 2013 r. do stycznia 2014 r. brałam udział w projekcie badawczym pt. *Study on the legal framework covering business-to-business unfair trading practices in the retail supply chain* prowadzonym przez College of Europe w Brugii/Belgia na zlecenie Komisji Europejskiej/Dyrekcji Generalnej ds. Rynku Wewnętrznego i Usług. Wraz z prof. H.-W. Micklitzem (European University Institute) przygotowałam raport dotyczący niemieckich przepisów stanowiących podstawę zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych między przedsiębiorcami w łańcuchu dostaw.

Od lutego 2014 r. uczestniczę w projekcie badawczym pt. *AGB-Recht für Verträge zwischen Unternehmen* realizowanym przez prof. L. Leuschnera (Universität Osnabrück/Niemcy) dla niemieckiego Ministerstwa Sprawiedliwości. W ramach projektu przygotowuję raport dotyczący klauzul umownych stosowanych w umowach między przedsiębiorcami w prawie polskim.

W 2009 r. uczestniczyłam w projekcie pt. *Training of national judges in EC competition law and judicial co-operation between national judges. Promotion of streamlined and effective operation and exercise of the powers granted to national courts and authorities pursuant to Regulation (EC) No 1/2003 in Bulgaria and Poland* realizowanej przez Centrum Badań i Innowacji PRO-AKADEMIA we współpracy z Foundation Institute for European Projects z Bułgarii na zlecenie Komisji Europejskiej/Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji, w ramach którego przygotowałam publikację pt. *Skutki rozporządzenia nr 1/2003 dla polskich sądów powszechnych z uwzględnieniem doświadczeń sądów łódzkich* oraz wygłosiłam referat pod tym samym tytułem podczas konferencji na WPiA UŁ.

3.2. Wygłoszone referaty na międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych

Na międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych wygłosiłam następujące referaty:

- *Skutki rozporządzenia nr 1/2003 dla polskich sądów powszechnych z uwzględnieniem doświadczeń sądów łódzkich*, ogólnopolska konferencja „Prawo konkurencji Unii Europejskiej w nowym ładzie wspólnotowym”, WPiA UŁ, 25.06.2009 r.;
- *Reklama ukryta jako nieuczciwa praktyka rynkowa i czyn nieuczciwej konkurencji* (współreferent K. Sztobryn), ogólnopolska konferencja „Wszystkie chwytty dozwolone? Prawne aspekty reklamy”, WPiA UŁ, 22–23.10.2010 r.;
- *Reklama porównawcza w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości UE*, ogólnopolska konferencja „Wszystkie chwytty dozwolone? Prawne aspekty reklamy”, WPiA UŁ, 22–23.10.2010 r.;
- *Od różnorodności do jedności na przykładzie prawa zwalczania nieuczciwej konkurencji*, ogólnopolska konferencja „Unia Europejska: zjednoczeni w różnorodności”, Warszawa, 14–15.12.2010 r.;
- *Czy prawo konsumenckie chroni konsumentów?*, ogólnopolska konferencja „Ochrona konsumenta w świetle prawa bankowego, prawa reklamy i prawa telekomunikacyjnego”, WPiA UŁ, 20–21.05.2011 r.;
- *Problemy związane ze stosowaniem czarnej listy nieuczciwych praktyk rynkowych*, ogólnopolska konferencja „Przeciwdziałanie nieuczciwym praktykom rynkowym. Ocena regulacji”, UJ, 08.04.2011 r.;
- *Europejskie prawo konsumenckie - zawsze i wszędzie?*, ogólnopolska debata organizowana przez WPiA UJ, Fundację dla UJ i Ministerstwo Spraw Zagranicznych „Wzmocnienie roli obywateli - Polityka UE dotycząca ochrony konsumentów”, Kraków, 21.09.2012 r.;
- *Fair B2C Advertising in the Telecommunications and Banking Sector in Poland - Mission: Impossible?*, międzynarodowa konferencja „First Annual Conference on the Unfair Commercial Practices Directive” na Katolickim Uniwersytecie im. Pétera Pázmány’ego w Budapeszcie/Węgry, 10.05.2013 r.

3.3. Recenzent w czasopismach naukowych

Jestem recenzentem w następujących czasopismach naukowych:

- Transformacje Prawa Prywatnego (TPP);
- Internetowy Kwartalnik Antymonopolowy i Regulacyjny (iKAR);
- Yearbook of Antitrust and Regulatory Studies (YARS);
- ICT Law Review.

Informacje o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy z instytucjami, organizacjami i towarzystwami naukowymi oraz o działalności popularyzującej naukę przedstawiam w załącznikach nr 6–8.

dr Monika Namysłowska

A handwritten signature in black ink, reading 'Monika Namysłowska', with a long horizontal flourish extending to the right.